

παράθυρο, τότε στο άλλο, τότε από το φεγγίτη, τότε από τη στεγή, γεμίζοντας το τρομπόνι και βίχνοντας σαν από κάστρο, τους έσοκώπιες στους πέντε θρόνους. Τότε, μόυρης από τη μιτρούτι, πρόβαλε στο μπαλκόνι και χούγιαξε μία κραυγή : — Κατ' άνέμου, κερ.....δες !...»

Κάποτε ο Μισούλης κούδέντρισε μ' ένα Κρητικό βλι τον έπειραξε για τους συμπαιρώτες του, αναφέροντας την γνωστή περικοπή, στην οποία ο 'Αδόστωλος Παύλος τους όνομάζει ψευδείς : — «Κηφές άει ψεύσται, κλη. !»

'Ο Κρητικός του άπάντησε τότε : — Ναι, μά και τό Ψαλτήρι λέει ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ψευδεις... Ναι, μήπως και σεις οι 'Υδραίοι είσαστε καλύτεροι ; — Ναι, μά λέμε κάποτε και πιωμένα άληθεια... Σεις όμως οι Κρητικοί είσθε ά ει ψεύσται, παντοτείνυ ά ψευδεις ! επέμεινε ό Μισούλης.

Ένας Άγγλος που έπισκέφθηκε το Μισούλη στο σπίτι του, του έζητησε κατά τη στιγμή της άναμώσεώς του, κάτι για θημιάτη. 'Ο άπλοικός ναυαρχος, μη έχοντας τί να του προσφέρει, του έδωσε ένα παλιό του φέσι. 'Ο Άγγλος, το άρπαξε χαρούμενος, αλλά μόλις τό άνοιξε, μερικά τμήρες από τό κεφάλι του Μισούλη, που είχαν μείνει μέσα στο φέσι, έκαναν να φύγουν άσπαιρμένες από τον άνεμο. 'Ο Άγγλος έκλεσε τότε βιαστικά τό φέσι, σαν να κλεινει ζωνάνα θησαυρό, ενώ ό μετρούφορος ήφως άπορούσε με τό ήθος του ζένου θημιαστού του.

'Ο Μισούλης συνήθιζε να κάθεται πάντα στην πόρνη της ναυαρχίδος του, κοντά στο τιμόνι, άγρητος, κιδερνοντάς το στόλο του. Καθότανε δε στανοσόδι, έχοντας τις παντούφλες στα γούατά του. Σε όρα άμυχάνιας και σπέρνουν, ό Ναυαρχος εντύλιγε και ξετύλιγε τό δόγμα των παντοφυλών του. Και φαινόταν ότι γι' αυτό ή παντοφύλες του Μισούλη χαλούσαν γρήγορα. Ήταν ένα είδος κομπολόι, που τό έπαιξε συχνά στα χρόνια του.

Μετά τό θάνατο του Άνδρέα Μισούλη — που συνέβη στις 11 'Ιουνίου 1835 — οι γιατροί έδγυλαν την καρδιά του, ή όποια από τότε φιλιάγεται με ενιάδεια στην άίθουσα του Ναυτικού 'Απομαχικού Ταμείου, μέσα σ' ένα άσημένιο δοχείο.

Ποιητά και ζωγράφοι έξέμνησαν διά κατοροφήματα του μεγάλου ήρωος. Αποσεμνίουμε εδώ τό επίγραμμα του Άλεξ. Σούτσου :

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

(Έκ της «Τουρκιάς» Ελλάδος)

Καθώς έζητει να λατομήση Πλευρά της 'Υδρας εις μόνον ένα Τού 'Αθωνός τις την κορυφήν, Να συντεμνόντο άνδριάντα Τού 'Αλεξάνδρου να παραστήση Και να έργαζετο εις αυτόν : Τό σωμα θύλον και την μορφήν. — Μισούλης οντός, εις ό τ' ά πέντα "Ηθέλα ούτω τά ύψομένα Της 'Υδρας τρώποια παριστών».

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΜΑΣ

Ο ΒΑΛΔΩΦΙΤΗΣ ΚΙ' Ο ΤΣΟΠΑΝΟΣ

Κάποτε, ό ποιητής Άριστοτέλης Βαλαωφίτης, ενώ έκανε τον περίπατό του σε μία έξοχη της Λεωκάδος, συνάντησε ένα γέρο τσοπάνο εκάτο χρόνων ηλικίας, ό οποίος ζευτανόταν στον ήλιο και φιλιαγε τά πόδβιά του.

- Γεια σου, γέροντα, του έλε ο ποιητής.
- Καλώς τό πεδί μου, του άπάντησε ό τσοπάνος.
- Πώς τά περνάς, γέροντα ; Δεν σε βαριάνουν τά χρόνια ;
- Μοι φαίνεται πως μόλις γιές ήδη στην κόμο. Μπήρα από τη μία πόρτα και θα βγω άτ' την άλλη. Θές να μάθης πως είμαι τώρα ;... Άκου...

Η βρώσες έκίνησαν, οι μάλλοι σταματήσαν και τά βουνά χιονίσσαν, τά δυό γινήσαν τρία.

Κι' όταν ό Βαλαωφίτης ζήτησε να μάθη την έξηγησι του αίνigmatos αυτού, ό γέρος τσοπάνος του άποκρίθηκε :

— Άπ' τό μάτια μου άρχισαν να τρέχουν δάχρυα. Τά δόντια μου άρχισαν πείσι. Τά μαλλιά μου άσπρίσανε. Κι' από τά δυό πόδια που έζημ πρίν, τώρα έχω και τρίτο, τό ραβδί μου...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τ'ά μισερικά χρόνια του ζωγράφου κ. Προκειμένου. Έξωδός και... Έσως ! 'Ο Νικολάρας κι' ή χενίση Κυρία. Μία έξυπνη παρατήρησις. 'Ο ββασιλέας Γεωργιος, οι... χοίροι και οι χήρες. 'Ο φλύάρες βουλευτής. Πώς την έπαθε. 'Ο Γύφτος και ή Κυβερνητικός μωτζίευρες. Τό γενναίο Κρητικόπουλο, κτλ.

Όταν ό ζωγράφος κ. Γ. Προκοπίου, ήταν άποναστής του Πολυτεχνείου στην Άθήνα, ζούσε έντελώς μισομικά. Κι' έτσι, πολλές φορές, έμεινε άπένταρος.

Μία φορά που χροστούσε δυό — τρία ένοίκια, ό ξενοδόχος του τον άνάγκασε να μετακομίση από τό δωμάτιο του θρόνου σ' ένα άλλο δωμάτιο στο βάθος της αΐλης.

— Δόξα τώ Θεώ !... φώναζε τότε ό καλλιτέχνης. "Ως τώρα ό ξενοδόχος μου μου έκανε έξωσι, τώρα μου κάνει... ε σ ο σ ι !..

'Ο Άντρεάς Νικολάρας, κληθείς κάποτε σε μία έορτή του 'Αχταίου, είδε μία πάρα πολύ γοητή κορία, ν' άνεβαίνη με κόπο, τη σάλια του ξενοδοχείου, σένοντας να δυσκολία τις ποδιές της.

— Την καινούνη, έλε ο Νικολάρας. Κομία να μη ζή στη έποχη του Σεπτεμβρίου.

— Γιατί ; τον ρώτησαν. — Γιατί θα συνέγραφε την άνάβασι τών... μ η η ο υ γ !..

Μία φορά ό Βασιλέας Γεώργιος είχε πάει στη Λαμία να' έξεδεμαε ως τό Σαρμοναζλή. 'Ο παρόδος του Σαρμοναζλή, έτρεξε άμέσως να έμφάση τα σέθη του, εξ' όνόματος του Δήμου, προς τον Βασιλέα.

'Ο Βασιλέας άρχισε να τον ρωτάει κατόπιν για διάφορα πράγματα. Μεταξύ των άλλων βλεπόντας γύρω του διάζληρα καπάδια γουρουνιών, τον ρώτησε :

— Έχετε πολλούς χοίρους εδώ, κ. πάροδος ;

Και ό άπλοικός πάροδος, νομίζοντας ότι ό Βασιλέας του μιλάει για τους χ ή η ο υ ; συμπαιλάει του, άπάντησε :

— Μά... Έγώ και ό παπάς είμεθα μονάχι χήροι. Μεγαλειότατε !..

Στη Βουλή μία μέρα ένας γνωστός για τη φράση του βουλευτής, κατέλαβε τη θέση του βουλευτού Άπ. Πετιμεζιά, ζήτησε τό λόγο από τον πρόεδρο να άρχισε να μιλάει από τη θέση αυτή, οχι να πάη στο βήμα. Για να περάση μάλλον την Πετιμεζιά, άρχισε ως έξης τό λόγο του. — Η θέσις αυτή, κ. πρόεδρε, θα με κινή να πώ άνοησιες... — Έαμετε ήδη την άρχη, τον δίκωρηε τότε ό Πετιμεζιάς, και θα είνε κομία να σταταιήσεις... Έσαολούθησε λοιπόν !..

Μία διαβατική και όλιγοήμερη Κυβέρνησις, επί της βασιλείας Γεωργίου του Α', όταν άνέλαβε την άρχη, διοόρισε πρώτον-πρώτον ένα κλητήρα του 'Υποκυρίου Συμβουλίου, που λεγόταν Νικόλ. Γύφτος. Σε ήλιες μέρες, ό καθυφίτης του Πανεπιστημίου Ψαρούς, εύσασκίμενος στο γραφείο του συναδέλφου του Παπαρηγοπούλου, και διαβάζοντας την Έγκυρηδιά της Κυβερνήσεως, έλε : — Νά ! επί τέλους, ή Κυβέρνησις έδημοσίευσε τον πρώτο της διορισμό. Έπιμε κλητήρα της τόν κ. Γύφτο.

— Καθώς βλέπω, άπάντησε τότε ό Παπαρηγοπούλος, Κυβέρνης που άρχισε από γ ή φ ο υ ρ ο σ, θα τελειώση, χωρίς άλλο, με μ ο υ ρ ζ ο ο ο ρ ε σ !..

Στη μάχη των Γιαννιτσών στη πρώτη γιομάχι των μαχομένων, έμεγαλίθη άξυμνα ένα παιδάκι δεκατεσσάρων έτών από την Κρήτη, με Κρητική ένδυμασία, άγνοιστον πως έφείθηκε έκει.

Έγώ λοιπόν οι στρατιώτες μας έπολιούσαν περικοποδέστατα μ' ένα τοιοκάτο λόγο, είδαν τό μικρό Κρητικόπουλο να στέφει, σαν φειδί, έξω από την Έλληνική γιομάχι, να φτάνη σ' ένα μέρος που έσάδαν κατόπιν στη γη τά σώματα των τραυματιών του έμφοριού λόχου και να άπάχη τά σκουριένια έδα κ' έκατ μόνιξο και τό ζήγη των. Άφού κρέμασε στους όμους του πέντε — έξη δάλα, άρχισε να σένετα, την πάλι προς τά πίσω για να ένωθη με τους προσελώνοντας διώξες μας.

Μόλις άμωσ πλησίασε τους στρατιώτες μας, μία σαφάρα τό βρήκε στο κεφάλι. Βόγγηξε τότε πονεμένα και πέφτοντας κάτω άρχισε να σκουριένουν γύρω του τά έμφορικά δάλα που έζηε λαμυραγωγίσει. Συναχθένος οι στρατιώτες μας τό άκουσαν να λήη με παράπονο :

— Κομία ! Χάνοι και τά... άλλα ! κ' άναστεινάζοντα τό άτυχο Κρητικόπουλο, Ξεψηχισα.

Τό παιδάκι αυτό ένομιάζοταν Χριστιανής.

'Όποια άτυχη μητέρα τό έζηε χάσει τότε, άς μάθη σήμερα που ήταν τό τέλος του. 'Η άφήγησις μας είνε άληθεστάτη.

